

Список використаних джерел:

1. Внукова Н. Транскордонні кластери і транскордонні об'єднання як форми транскордонного співробітництва / Н. Внукова // Вісник Львів. ун-ту; Серія міжнародні відносини. – 2008. – №25. – С. 295-303.

2. Внукова Н. Державна промислова політика інноваційного кластерного управління : [Електронний ресурс] / Н. Внукова. – Режим доступу : <http://www.inno.kharkov.ua/wp-content/uploads/2009/10/publicindustrial-policy-of-innovative-cluster-management.pdf>

3. Мікула Н. А. Міжтериторіальне та транскордонне співробітництво : монографія / Н. А. Мікула. – Львів: ІРД НАН України, 2004. – 395 с.

Ольга ТАТАРИН

науковий керівник

канд. наук з держ. упр, доц. Ляхович Г.І.

ІФННІМ THEY

ЕКСПОРТ УКРАЇНИ: РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Одним із найбільш важливих факторів для сучасної економіки України є нарощування експортної діяльності в проєвропейському векторі. Не останнє місце в ефективному налагодженні цих відносин відіграє вдала регіональна політика.

Загальні тенденції експорту України в останній рік відзначились спадними тенденціями. Експорт товарів скоротився в усіх галузях економіки. Найбільш різке падіння в абсолютних показниках спостерігається в експорті продукції металургійного комплексу – на \$4,1 млрд., або в 1,7 раза. У відносних показниках найсильніше впав експорт продукції машинобудування – у 9,3 раза (на \$2,2 млрд.). Також помітне зниження експорту торкнулося продуктів мінерального походження – у 2,2 раза (на \$2,2 млрд.), продукції хімпрому – в 1,5 раза (на \$0,8 млрд.). Просідання експорту товарів, вироблених АПК і харчовою промисловістю, є найменш різким – на 16,1%, що, втім, в абсолютних цифрах склало \$1,5 млрд. [1].

В цілому за підсумками 2014 року український експорт до ЄС зріс, однак це зростання виявилось мінімальним – лише 2,6%. Збільшилась і частка європейського регіону в структурі українського експорту – з 26,6% до 31,5%. Все це не могло не відобразитися і на регіональній структурі українського експорту. Якщо за підсумками 2013 року експорт до Європи перевищував поставки до країн СНД лише в Києві і семи областях країни, то за рік кількість таких областей зросла на шість. Загальна тенденція цих змін відображена на рис 1.

За минулий рік поставки до ЄС стали переважати в Полтавській, Херсонській, Черкаській і Чернівецькій областях. У розрізі регіонів України найбільш очевидно є негативна динаміка експорту товарів із Донецької та Луганської областей, а також Києва. Загальний темп зниження експорту у цих регіонах склав 61,7%, з яких на Луганську й Донецьку області припадає 46,1%.

Щодо останніх варто відзначити, що враховувалися всі підприємства, які подавали звітність Держстату, включаючи і підприємства на окупованих територіях. Ще до кінця літа минулого року експортувати продукцію до ЄС можна було і з окупованих територій, проте з активізацією бойових дій в регіоні ця можливість зникла.

Ще в кількох областях, зокрема у Вінницькій та Кіровоградській, частка експорту до ЄС майже зрівнялася з часткою ринку країн СНД.

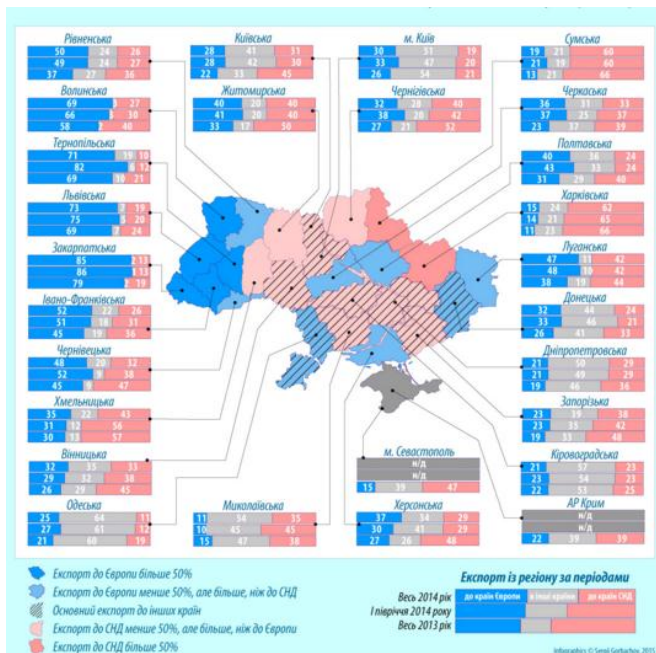

Рис. 1 Показники структури експорту України в регіональному розрізі

Представлені показники свідчать про позитивні зрушення в векторі зовнішньої торгівлі України, однак масштаби потребують подальшого нарощування.

Саме тому, для України євроінтеграція є можливістю перетворитися на стабільно державу з незаперечними перспективами на майбутнє. Асоціація між Україною та ЄС чітко визначає дві її основні мети – поглиблення політичної асоціації та поступова економічна інтеграція [2].

Для досягнення останнього важливим є запровадження умов для інтенсифікації економічних та торговельних відносин, що призведе до поступової інтеграції України до внутрішнього ринку ЄС шляхом створення поглибленої зони вільної торгівлі.

Взаємозв'язки України зі світом на сучасному етапі розвитку є одним зі складних і важливих питань. Для України надважливим є стаке зростання економіки та підвищення добробуту народу.

Так як проблема розширення експортних можливостей та розвитку експортного потенціалу є складною і різновекторною то її вирішення вимагає системного підходу до вдосконалення управління ЗЕД і здійснення комплексу організаційно-економічних, управлінських і техніко-технологічних заходів, що сприятимуть посиленню конкурентних переваг вітчизняних товаровиробників на внутрішньому і зовнішньому ринках.

Запровадження нової моделі ЗЕД вимагає тривалого часу. Поєднання зусиль суб'єктів господарювання із агресивною експортною політикою держави, то це дасть можливість створити нові плацдарми для товарної експансії. Необхідно також звернути увагу на економіки інших країн, які можуть стати взірцем успішного функціонування для України, що дасть можливість встановлення розгалужених господарських зв'язків з іншими країнами.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
2. Резнік Н. П. Український вибір – євроінтеграція: економічні вигоди та історичні засади [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.kytmu.edu.ua/vmv/v/p08/19.pdf>

Мар'яна ФЕДОРИШИН

науковий керівник:
канд. наук з держ. упр., доц. Ляхович Г.І.
ІФННІМ THEU

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШОГО РОЗВИТКУ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ УКРАЇНИ

Процес підвищення конкурентоспроможності економіки та перехід на інноваційний шлях розвитку є ключовим завданням державної економічної політики, головною метою якої є створення передумов до вступу України в ЄС з досягненням економічних та інституційних критеріїв конвергенції. Дані обставини і обумовлюють особливу актуальність для української економічної науки дослідження міжнародної конкурентоспроможності національної економіки, оскільки формування засад конкурентоспроможності національної економіки в сучасних соціально-економічних умовах є необхідною складовою розвитку та передумовою інтеграції економіки України до загальносвітового конкурентного простору.

Перспективність міжнародної конкурентоспроможності держави підтверджується наявністю чисельних методик її вивчення. Найбільш поширеними та повними є індекси глобалізації (KOF Index of Globalization),